

have ført dette Lovforslag frem, hvad der er dets Formaal, ville de sige, at det er at faa Servitutter bort fra Pantebogen, naar de ikke længere have Interesse for nogen. I den Retning har Justitsministeren udtalt sig i Landstinget i Ytringer, som jeg har citeret i Betænkningen, og i samme Retning gaa de Udtalelser, som findes i Folketingsudvalgets Betænkning i Fjor. Dette er nu et godt og berettiget Formaal, at man med Hensyn til Servitutter, som nu ikke have Interesse for nogen, og hvis Oprindelse ikke nærmere kan oplyses, gaar til at mortificere dem. Men anderledes stiller det sig med Servitutter, som have blivende Interesse, naar Forholdet da er det, at man ikke fuldstændig kan oplyse Retsforholdet. I de Tilfælde, hvor Retsforholdet fuldstændig kan oplyses, behøves Loven ikke, thi der kan vedkommende, naar han kan føre Bevis for, at Servitутten er ophørt, faa den udslettet af Pantebogen. Men naar man nu giver Adgang til Mortifikation, vil Sagen komme til at stille sig anderledes; da skal den, der møder og gør Indsigelse imod, at Servitутten fjernes, om ikke føre fuldt Bevis for, saa dog i nogen Maade gøre det antageligt, at han har en Ret, som strider derimod. De Forhold altsaa, hvor Lovforslaget vil faa Betydning, ere de Forhold, hvor det ikke med Sikkerhed kan oplyses, hvem den berettigede har været, saa at det derfor heller ikke med Sikkerhed kan oplyses, om den bestaar, eller er ophørt. I saadanne Tilfælde, hvor Retsforholdet endnu er dunkelt, vil jeg sige, at da er det ganske naturligt og selvfølgelig, at naar der nu ikke længere er nogen Interesse, der knytter sig til Servituttens Bestaaen, bør der være Adgang til at faa den mortificeret. Men anderledes i de Tilfælde, hvor der i Nutiden knytter sig virkelige Interesser til Servituttens fortsatte Bestaaen. Naar Servitутten ifølge sit Indhold gaar ud paa, saaledes som det er almindeligt, at der lægges en vis Forpligtelse paa en Ejendom, og at denne Forpligtelse skal vare for bestandig, og der ikke ytres noget nærmere om, til bedste for hvem den er paalagt, eller hvem, der har Retten ifølge den, er det naturligt, at Servitутten skal antages at være til bedste for dem, som have Fordel af den, og som have Interesse af dens Bevarelse. Nu vil det kunne stille sig saaledes, at det offentlige kan have en ret betydelig Interesse af saadanne Servituttens Bevarelse. Jeg tror derfor, at Lovforslaget gaar for vidt, naar det giver Ad-

gang til ogsaa at mortificere saadanne Servitutter, hvis Bevarelse har offentlig Interesse. Man vil sige, at det er urigtigt at skyde det offentliges Interesse ind her, og at der ingen Grund er til det, da der her kun er Spørgsmaal om private Retsforhold og private Interesser. Men man maa jo erindre, at det offentlige ved Lov uden videre paalægger legale Servitutter i sin egen Interesse uden derfor at give Erstatning og paalægger dem for alle Ejendomme i Kommunen eller endog for en Kreds af Ejendomme i Kommunen. Derfor er der heller ikke noget i Vejen for at opretholde Servitutter, med Hensyn til hvilke Retsforholdet er uklart, saa at man nu ikke giver Adgang til at faa dem udslettet. Forholdet er jo kun det, at dette lille Lovforslag giver Ejere af servitutbehæftede Ejendomme en Ret, som de nu ikke have; men denne Ret bør ikke gaa saa vidt, at det offentliges Interesse tilsidesættes. Jeg skal derfor anbefale at stemme for dette lille Ændringsforslag og i øvrigt anbefale Lovforslagets Fremme.

Deutzer: Jeg hører som Medlem af Udvalget til det Flertal, som ikke kan slutte sig til det Ændringsforslag, den ærede Ordfører nylig omtalte, og jeg skal ganske kortelig begrunde mine Indvendinger imod det. Det kan godt være, at Kommunerne, i alt Fald paa nogle Steder i Landet og under nogle Forhold, have Trang til at faa en noget mere vidtgaaende Ret til Byggeindskrænkning o. desl., end de have nu. Men i Fald det er Tilfældet, bør man i den Henseende gaa frem paa den Maade, at Kommunerne tage Bestemmelse om, hvad de ønske, og dernæst henvende sig til Justitsministeren, som, hvis det er fornuftige Ønsker, vil stadfæste Reglementer desangaaende, og hvis han ikke har Myndighed dertil, vil sørge for, at et Lovforslag bliver fremlagt, og jeg tvivler ikke om, at et saadant Lovforslag vil finde et gunstigt Øre i Rigsdagen. Men her er der Tale om noget ganske andet, her er der Tale om en ganske vilkaarlig Indgriben i private Forhold og en ganske tilfældig Indgriben. Her er nemlig Tale om det Tilfælde, at der findes Servitutter liggende paa en Ejendom, og at de ikke kunne blive udslettet af Pantebogen, fordi man ikke kan finde, hvem der er den berettigede — eller der kan være andre Vanskeligheder —, og man griber nu Lejligheden til at lade Kommunen blande sig ind i Sagen og paastaa, at Sagen har offentlig Interesse, og at Servi-